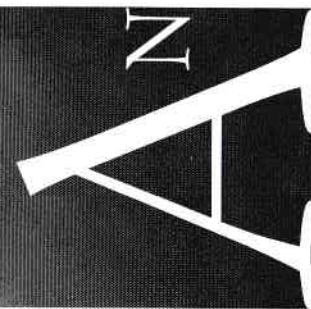

ÎN COLECȚIA

ANTOLOGIA UNUI AUTOR AU MAI APĂRUT:

- Aureliu **BUSUIOC** *Punct* (2007)
Vasile **ROMANCIUC** *Recitirea proverbelor* (2007, 2021)
Șerban **FOARȚĂ** *Capodopere incomplete* (2008)
Emil **BRUMARU** *Fluturii din pandișpan* (2008)
Mircea **CĂRTĂRESCU** *O seară la operă* (2009, 2025)
Mircea **IVĂNESCU** *Poesii alese* (2009)
Arcadie **SUCEVEANU** *Cafeneaua Nevermore* (2011)
Ioan Es. **POP** *nicăieri.ro* (2012)
Iulian **FILIP** *Somnul plin de pasageri* (2018)
Ion **HADĂRCĂ** *Ulysemne* (2019)
Ion **MUREȘAN** *Izgonirea din poezie* (2020)
Daniel **BĂNULESCU** *Dumnezeu ține întreg Universul pe degetul său mic* (2021)
Constantin **ABĂLUȚĂ** *Nu eu dar nici altcineva* (2021)
Alexandru **MUȘINA** *Budila-Express* (2022)
Mihai **URSACHI** *Pajiștea rotundă din vârful unui ac* (2022)
Matei **VIȘNIEC** *Poemul care se citește pe sine* (2023)
Adrian **POPESCU** *Eu am slujit poezia* (2023)
Lucian **VASILIU** *Despre omul bun și frumos* (2024)
Ion **POP** *Cum se scrie un poem* (2025)
Ana **BLANDIANA** *Dans în ploaie* (2025)
Valeriu **STANCU** *Ceremonia risipirii* (2025)

ANTOLOGIA
unui
AUTOR Colecția

Dinu FLĂMÂND

**DORM
ÎN INIMA
MEA**

Știința

Responsabil de ediție: Mircea V. Ciobanu

Redactor tehnic: Nina Duduciuc

Machetare computerizată: Romeo Șvet

Copertă: Romeo Șvet

Concepție grafică: Andrei Ichim

Fotografie pe coperta a IV-a din arhiva autorului

ÎNȚEPRINDEREA
EDITORIAL-POLIGRAFICĂ

ȘTIINȚA

str. Academiei, nr. 3, MD-2028, Chișinău, Republica Moldova

tel.: +373 22 739616 (anticamera)

+373 22 739983; +373 60966868 (vânzări)

e-mail: prini_stiinta@yahoo.com

www.editurastiinta.md

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin întreprinderii Editorial-Poligrafice Știința.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova

Flămând, Dinu,

Dorm în inima mea / Dinu Flămând; copertă: Romeo Șvet; concepție grafică:

Andrei Ichim. – [Chișinău]: Știința, 2026 (Bons Offices). – 112 p. –

(Colecția "Antologia unui autor", ISBN 978-9975-4208-8-4).

Numele aut. în copyright: Anchidim Flămând.

ISBN 978-9975-85-600-3.

Text: nemediat.

© Anchidim Flămând, pseudonim literar Dinu Flămând, 2026

© Întreprinderea Editorial-Poligrafică Știința, 2026

Cuprins

9 | O mică antologie de interior

11 | Înstrăinare familiară

12 | Prințesa

13 | Interior

14 | Îmbrățișare

15 | Ferăstrăul

16 | Lupoica

17 | Prin câmpii albastre

18 | Dimineața, melancolia

19 | Ca un câine în trei picioare

20 | Spaime de la șapte ani

21 | Mit sumerian

22 | Arbore de cauciuc

23 | Scara B

24 | Cămașa murdară

25 | *Hic vivimus*

26 | Ordinea și dezordinea

27 | Xanax

28 | Orizontul de sub masă

29 | Hibernare

30 | Paraziții suferinței

31 | Pantera, leul și lupoica

32 | Seară tristă cu batiscaf

33 | Cină

34 | Țigani români în metrou la Paris

35 | Orașul poezilor meteci

37 | Miracol

- 38 | Patrie-Matrie
- 39 | Vin vărsat
- 40 | Viață de probă
- 41 | Arta poetică a maidanelor
- 42 | Tristețe cu marsupiu
- 43 | (Raza)
- 44 | (Fractal)
- 45 | (Oglinda)
- 46 | (Iederă)
- 47 | (Mânere)
- 48 | (Mozaic)
- 49 | (Somn)
- 50 | (Poemul-muşuroi)
- 51 | (Cu ochii larg închiși)
- 52 | (Rugină)
- 53 | (Ghem)
- 54 | Ghemuit
- 55 | Lumina din pietre
- 56 | Mângâind amenințător
- 57 | Ploaia în amintirea norului
- 58 | Încă nu
- 59 | Coardă întinsă
- 60 | Ascuns
- 61 | Mie nu
- 62 | Anaerobică
- 63 | [există undeva un râu cu apă ce nu mai udă]
- 64 | [vântul împingea porțița grădinii și era numai]
- 65 | [lanuri somnoroase de cânepă acopereau Transilvania]
- 66 | [albastru spălat de ploaie al zidurilor]
- 67 | [iar singura vizibilitate a timpului era vântul]

- 68 | [doar dintr-o neglijență a atenției]
- 69 | [iar în această rușine ce te îndeamnă]
- 70 | [iar această levitație de umbre-vocale]
- 71 | [ceva esențial și iremediabil neînsemnat]
- 72 | [accelerează încetinind și pe zi ce trece mai]
- 73 | [primul cuvânt al poemului se trezește ridicând mâna]
- 74 | [numai o anumită obscuritate rămâne]
- 75 | [da da spune spune e important]
- 76 | [și legenda are ironiile ei pestilențiale]
- 77 | întunericul se sperie de copil
- 78 | silabe
- 79 | hotel
- 80 | lentilă
- 81 | bob de mazăre
- 82 | ora câinelui
- 83 | râu reînărât
- 84 | tavan
- 85 | soare de noiembrie
- 86 | conținutul absenței
- 87 | temă
- 88 | *introitus*
- 89 | *anima mal nata*
- 90 | dorm în inima mea
- 91 | [tăcerea lăptoasă – bătrânețea]
- 92 | [iar înainte de a păsări încăperea]
- 93 | [lumina continuă să lucreze sub coaja fructelor]
- 94 | [cu o risipă de gesturi tragice]
- 95 | [Tristețea mea se obișnuiește cu carnea mea]
- 96 | [Mai avea încă o inimă inima mea când ieșeam]
- 97 | [Elicea somnului meu toarce la suprafață, Eu]

- 98 | [Îmbrac cămașa tatălui meu, ea mă strânge la spate]
- 99 | [La geamul meu mugurii încep să-și învingă sfiala]
- 100 | [Am început să am o față lată pe care nu mi-o știam]
- 101 | O voce mică
- 102 | Tatăl meu
- 103 | Pâine a memoriei
- 104 | [Nu se poate decât bănuî]
- 105 | [De multă vreme nimic nu mai căutau]
- 106 | [Bătrâni picotind pe scaune-n parc]
- 108 | [Caii tatălui meu la ușa apartamentul meu]
- 110 | Fondul difuz

O mică antologie de interior

...o mică antologie de interior, cu melancolii nu de tot scămoșate dar nici prea viguroase, toate gravitând oarecum spre gaura neagră a recentelor decenii absorbante... Nu poeme lungi, de astă dată, mai degrabă notații ce iau cuvântul oarecum ezitant, cât să pună hârtia la încercare, și dispar fără să ajungă la vreun sfârșit bine definit, fiindcă așa i se întâmplă deseori poeziei... Există poeme ce se prefac că ne-ar fi fost dăruite deja vag rotunde, nu se știe de cine, și nu ne rămâne nouă decât să le mângâiem un pic somnolența sferică... Ador suprinzătoarea lor coagulare, ele ne dau impresia de rebeliune bine cumințită, ținută vag sub control... Doar că pentru orice iluzie de proiect de antologie devine tot mai greu, de la o vreme, să extragi cu toată convingerea ceva din mormanul îngrămădit pe hârtii cu ani în urmă... Oare ce clei tematic să fie mai potrivit?... M-am uitat cu coada ochiului (cam prin toate cărțile mele) și am profitat de ușurința cu care cursorul (sau săgeata cursorului agitată pe ecran) reușea să adune câte un text și să-l ridice din locul

lui, cum ai trece oblic peste litera cu grebla de strâns
paie. Copiez... lipesc... Abia în trecere observ că ies la
iveală multe cuvinte din categorie „ghemuit”! Oare să
fie un bun titlu pentru texte retractile? Habar n-am!
În copilărie imi plăcea să mă ascund sub masă; și
când eram fericit că pot auzi incognito (credeam eu!)
pălăvrăgeala celor mari care se infierbântau, duminca
după-amiază, să mai treacă vremea, la niște ciudate
jocuri de cărți ungurești cu „tromf” și „tuz”; iar tot
acolo îmi plăcea să mă ghemuiesc atunci când mă cre-
deam nefericit, din te miri ce pricini, și tot invizibil
mă credeam! Era un spațiu fabulos. Iar acum cred că
ar fi și un foarte potrivit spațiu unde m-aș ascunde
să citesc poezie, în vreme ce vocile mamei și a tatălui
meu, și ale bunicilor sau chiar cele ale vecinilor veniți
să vadă cum mai trece viața ar împrăstia minunatele
zgomote de fond undeva deasupra tăbliei mesei, cum
se întâmplă numai la început, când nimeni nu lipsește
din lumea ta. Retractil? Nu. Poate doar un fel de a
dormi în interior... Dar ce contează un titlu. Vă invit
în bârlogul meu!

Dinu FLĂMÂND

ÎNSTRĂINARE FAMILIARĂ

O, seara mâinile devin gălbui,
stau între vânturi ușile aprinse,
pe unde treci perdele lungi se scutură.

Negre oglinzi ce nu te mai arată
alcătuiesc prilejuri de-ntuneric,
în păianjeni
fire fosforice se-nveninează.

Tot mai nesigur între lucruri reci,
perdelele se-ntind libidinoase,
tot ce atingi e a înstrăinare
acoperindu-te cu gesturi rare.

Un frăgar
cu dudge negre luminează casa,
o stare ca de pândă prin unghere –
parcă o limbă linge sare-n geam...

O, seara
când lucrurile toate te cunosc
e prea departe sufletul. Și-n lampă
pui flori de crin s-adoarmă în petrol.
Așa cum sufletul...

Înfloreau în ierburi călcâii ei,
noi, călăreți de stepă, mai mulți de trei
prin Bugeag și Kamenita ne purtam
guduroși,
cale de poștă tătară băteam înspre Lipova
pentru umerii ei preafrumoși.

Mai mulți de trei,
toți husari firoșcoși
trași în mustăți sumețite cu rost
pentru dragostea văduvei, după post.

Mai mulți de trei,
noi, blegoși vișători cu dor de femei,
am fi mers de-a-n călare spre Veneție
după mărgele, naramze și farbe
la dor să-mbie.

Dar se lăsă cu îngheț la praguri de ape
și ne-am risipit cu toții să nu ne scape
trecerea ei.

Trecerea ei, fără troică, pe jos,
cu samururi albe la gât și la mână,
trecerea ei de stăpână
la cùhniile nebuloaselor noastre,
prin țările noastre de jos...

INTERIOR

Acest violoncel umflat e teama,
stăm în puterea ei și așteptăm
legați adânc cu fire placentare.
Curge din zid un sunet gros ca fumul,
ne risipim, ne adunăm,
iar ne atingem pielea asudată.

Interior cu țevi de frig...
Pocnetul ușii, asprul, negrul, golul,
prelinsul picăturii lungi de apă,
somnul spre ziuă înfundat cu câlți,
pereții asudați și carnea moale,
și molecula devorând, enormă,
sporii tăcerii în derivă...

Acest violoncel, această teamă,
această așteptare, acest chin,
teamă aduce aburi de tetanos
prin zid, prin varul timpului.

Până la rădăcina răsuflării,
până la acru, până la livid
me ducem amândoi îmbrățișați,
demoni atinși de focul translucid.
Demon Incubus, eu, iar tu Succubus
căzuți adânc în peșteri de coșmar,
vezi, albul ochiului acum se varsă
peste acest imperiu vegetal;
vezi, răsuflarea șuieră-n prăpastii,
stă între noi un câmp topit, de-argint,
vezi tu trădarea pe câmpia albă
cum văd și eu trădarea ta venind?

Lacrima mea, un animal de pradă,
intră în turma lacrimilor tale...

FERĂSTRĂUL

De la mine la tine această lamă
prin bradul acesta tăind, argintie,
și aburul de la tine și de la mine,
osul meu simte fibra lemnului, vie.

Și brațul meu te cunoaște-n mișcare
iar nara stă de mirosul tău înghețată;
cum împrășcăm cu humă prin frig
se vede prin tine spectrul vieții, deodată!

Drept prin inima lemnului trecem
iar lemnul miroase proaspăt și auzim
cum se desfac sub cuțite ascunsele noduri,
și huma lumii noi o sporim.

În jurul tău frigul lasă un gol,
asuzi peste fier, iar din fier iese fum.
Eu țin alveola palmei deschisă
sub ferăstrău și o umplu cu scrum.

Tu ca lupoaica din parc alăptezi
imperiul plictisului meu și schimbi apa la flori
și cheltuiești mișcările unui stol –
pasăre mare și leneșă, către iarnă...

– Hai să aducem în casă lupoaica!
O vezi? Alăptează în parc și e frig,
iar Remus și cu Romulus sug
laptele ei înghețat, și va ninge...

Cei fără casă au vaste imperii,
tu ca lupoaica miroși, tinerețe bătrână;
strânși unul de altul ne ținem
cu un genunchi în țărână.

Mai bine îți spun o poveste: demult
vecina noastră se ascundea în șură
de groaza receptorului, iar într-o iarnă
a dat în fân peste o lupoaică.

Acuma te las să-ți imaginezi
ochii aceia sticlind și căldura
din iesle... Iar ele respiră încet,
împreună cu vitele,
într-o frăție săracă și omenească...

– Hai să aducem în casă lupoaica!

PRIN CÂMPII ALBASTRE

Plânsul tău miroase a câmpie,
Prin câmpii albastre ne vom duce
Ierburile să ne ude fața,
Spinii să ne spintece în fugă.

Vreau să spun că ies acum din tine
Aburii ca din câmpia udă;
Proaspătă, minciuna înflorește-n
Ochii tăi ce se aprind deodată.

Prin câmpii albastre ne vom duce,
Mâna mea îți întâlnește mâna
Cum ar fi prin goluri de morminte
Rădăcini de ierburi să se atingă.

Tu miroși a lapte și-a pruncie
Iar durerea ta mă-nviorează.
Viața-i de-o tristețe ipocrită,
Te miros cum plângi și-ncep să scriu.